

Villy Søvndal (SF):

Det største paradoks i den nuværende samfundsudvikling er vel i virkeligheden, at verdens fjerde rigeste samfund har så lidt rum til de dårligst stillede børn, som tilfældet er.

Jeg synes, at vi kan notere os en række børnepolitiske faresignaler, hvis vi kigger rundt om. Vi kan se, at ventelisten til de børnepsykiatriske afdelinger stiger. Vi kan notere et stigende antal børn, der har brug for psykologisk hjælp og rådgivning.

Det er et faresignal i verdens fjerde rigeste land. Det er jo ikke noget, der er gjort, fordi onde voksne ikke vil give plads til børn. Det har noget at gøre med den måde, vi generelt har skruet det sammen på. Derfor også fra SF's side tak til statsministeren, fordi han overhovedet har rejst denne debat.

Til gengæld synes jeg, at det var svært at finde tilløb til svar både hos statsministeren og hos den socialdemokratiske ordfører. Det kan så skyldes, at vi skal vente på det alt sammen til maj måned.

Jeg hørte to svar. Det ene lød, at regeringen gerne vil diskutere mere fleksibilitet. Det har vi kvitteret for i SF. Det andet er, at vi glæder os uendelig meget til forårets komme og til de lovinitiativer, der kommer frem mod maj.

Vi synes, at der er to hovedtemaer i debatten. Det ene drejer sig om de økonomisk dårligst stillede forsørgere. Jeg er nødt til at sige det, fordi vi i virkeligheden i mange år har gjort det til en vane ikke at diskutere den grundlæggende økonomi for de dårligst stillede. Jeg taler ikke om alle børn. Jeg taler ikke om de børnefamilier, der har en rummelig økonomi. Jeg taler om de dårligst stillede forsørgere.

Dér nytter det altså ikke – sagt til hr. Bendt Bendtsen – at runde af med at sige: Det vil vi ikke klare ved overførselsindkomster. Hvordan i himlens navn skal man så klare det for folk, der er på førtidspension eller på dagpenge? Så skal man give en skattelettelse til de lavtlønnede, men vil man være med til det? Den eneste måde at komme de dårligst stillede til undsætning på er enten ved at give skattelettelser til de lavest lønnede eller ved at hjælpe dem til at få et bedre levegrundlag.

Det andet hovedproblem er en desperat kamp for tid for at få dagligdagen til at hænge sammen. Vi diskuterer, som om vi over en periode har nedsat arbejdstiden. Jeg tror, at børnene har oplevet det modsat. Jeg tror, at de har oplevet et øget fravær af de voksne. Jeg er selv

meget stor tilhænger af daginstitutioner. Har i øvrigt selv børn og kan se, at deres store ønske er, at de en gang imellem får lov at holde fri fra daginstitutionen – sådan lidt sporadisk, sådan lidt uplanlagt måske. I forhold til det spurgte statsministeren, om vi ikke godt kunne gøre det lidt bedre. Det er oplagt; det kunne vi godt.

Hvis jeg skal udtrykke mig diplomatisk, synes jeg ikke, at der var mange konkrete bud. Det er klart, at SF ofte har spillet den rolle at konkretisere både levedygtige, praktiske og visionære gennemførlige forslag. Jeg kan bare nævne 6, som jeg synes ligger lige for:

Det ene er hele klippekortovervejelsen, men dér forstår jeg, at vi er et sted, hvor vi skal diskutere. Det andet er med hensyn til de økonomisk dårligst stillede, og dér må regeringspartierne også føle et ansvar. Det tredje er kvaliteten, hvor hr. Jan Petersen har kvitteret for, at der også for ham at se var utilfredsstillende forhold på en række af vores daginstitutioner, specielt SFO-ordningerne. Det antager jeg derfor også at vi vender tilbage til.

Det fjerde er barselorloven, hvor vi jo har fremsat et forslag, der i øvrigt skal behandles efter vinterferien, som går på yderligere at forlænge barselorloven for at give mere tid i den første sårbare periode. Det håber jeg også regeringen vil spille med på. Omsorgsdagene er det femte område. De statsansatte har dem, og det er vel netop et argument for, at andre også bør have dem, og at vi fra Folketingets side bør hjælpe det på vej.

Endelig er der orlovsordningerne. Jeg synes ærlig talt, at det er underligt at opleve både Venstre og De Konservative – måske også regeringspartierne – holde tale om, hvor vigtigt det er med mere tid, og så vide, at den ordning, der blev brugt langt mere, end nogen havde regnet med, forringede man så voldsomt, at der i dag kun er en fjerdedel på forældreorlov, i forhold til dengang da ordningen var god med 80 pct. dagpenge.

Dengang var regeringens forudsætning, at kommunerne så ville gå ind og dække det hul, der opstod, når man skar i dagpengene. Det er jo ikke sket. Der er kun en fjerdedel af det antal kommuner, der var i starten, som i dag yder tilskud, og de yder stadig mindre i kroner og øre.

Regeringens anden forudsætning var, at arbejdsmarkedet ville gå ind og opbygge fonde – det tror jeg var en radikal forudsætning – som sikrede, at hullet kunne lukkes. Det er heller ikke sket. Derfor er begge regeringens forud-